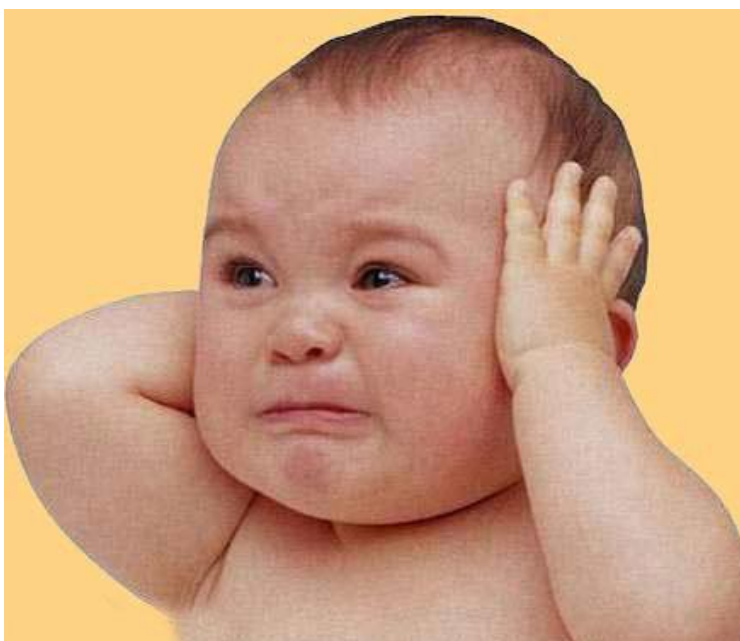

1 Móz 43,26-34 Megvan az ideje a sírásnak... (2014.05.12)

József meglátva legfiatalabb testvérét, az édes testvérét, hiszen a többiek csak féltestvérei voltak, alig tudja visszatartani a sírást. Talán Édesanyja vonásait juttatta eszébe Benjámint, talán az otthon töltött boldog időszakot, talán egyszerűen a testvéri szeretet tört fel benne... Mindenesetre a könnyekig meghatódott. Ezért gyorsan félrevonul, hogy kisírhatta magát. Nem azért vonul félre, mert szégyelli a könnyeit – ez a történet folytatásából majd kiderül – hanem azért, mert még nem szabad lelepleződni.

József érett férfi. Családja, gyermekei vannak. Egyiptom vezető politikusa. Kemény megpróbáltatásokon van túl. Mondhatjuk úgy, hogy megedzette az élet. És mégis sír. Nem könnybe lábad a szeme, nem megremeg az álla, hanem rendesen alaposan kisírja magát. Ennek a szakasznak a mondanivalója számunkra most pont ebben rejlik: Nem attól férfi a férfi, hogy nem sír. József is sír, Dávid is sír, és Jézus is sír. Egyikre sem mondhatjuk, hogy nem férfi a javából. És ehhez hozzátartozik az is, hogy mer szembesülni az érzelmeivel.

Az a férfikép, ami még mindig nagyon erősen él a társadalmunkban, főleg a filmekből táplálkozva, amiben a férfi elrejtje az érzelmeit, vagy nincsenek is neki, bár erőt sugározhat, de valójában a gyengeségre utal: Nincs erőm arra, hogy szembenézzek a saját érzéseimmel. Inkább agyonverek pár ninját... Mert nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy azzal az ellenséggel szálljak szembe, aki saját magamban lakozik, mint azzal, akit képen tudok törölni.

Az, hogy József elsírta magát, amikor meglátta Benjámint, arra utal, hogy foglalkozik az őt fájdalmasan érintő kérdésekkel, élete sebeivel. Ezért azok tudnak tisztulni, gyógyulni. A másik lehetőség az lenne, hogy ezeket minél mélyebbre temeti. De attól azok nem gyógyulnak, csak egyre mélyebbre és mélyebbre fertőznek, amíg a végén már az egész életedet ezek határozzák meg.

Nem az a baj, ha egy férfi sír, hanem az, ha már nem tud sírni. Amikor egy fájdalmas helyzetben úgy döntesz, hogy nem fogom hagyni, hogy ez fájjon, megkeményítem magam, akkor rossz döntést hozol. Nem szabad, hogy összetörjön minden apróság, főleg nem önző kívánságok megghiúsulása, de az, hogy ismerd a saját érzéseidet, s azokkal merj találkozni, az elengedhetetlenül fontos.

Tudom, hogy sokan nézitek az „Így jártam Anyáttal” című sorozatot. Abban a beteg férfi legjobb példája Barney Stinson. Gyakorlatilag semmi sem igaz az életéből, s ennek kétségbeesett tagadásával telik az egész ideje. Nagyon vicces – sokak szerint ő a sorozat vivő-karaktere – de igazából mélységesen szánalmas. Ted úgy jellemzi egyszer, hogy „jól funkcionáló szociopata”. Ez egyébként nem igaz, de jól jellemzi, hogy milyen súlyos problémái vannak. Na, ő az a férfi, aki nem sír. És József az, aki sír.

Csak azt az embert tudja Isten meggyógyítani, aki belátja, hogy gyógyulásra szorul. A sírást, és azt amit a sírás kifejez, pont ezért nem szabad kiutasítanunk az életünkéből. **„Boldogok, akik sírna, mert ők megvigasztaltnak.”**

1 Móz 46,1-4

Hová visz az út? (2014.05.19)

Jákob életének szinte a legvégén – hiszen már nagyon öreg – egy újabb útra kényszerül, hogy találkozhasson halottnak hitt kedves fiával. És még ha lelkesítő is a cél, amiért útra kel, mégis nehéz ilyen öregen egy másik, idegen országba költözni. Hova is visz ez az út? – kérdezhetette magában, nem kevés szorongással.

Persze ti még – remélhetőleg – nagyon távol vagytok az utatok végétől, de akár egy szeretett személy elvesztése, akár egy saját megrázó élmény kapcsán bennetek is felvetődhet a kérdés: Az én utam hova vezet?

Jákob ezt a kérdést Isten elé vitte, amikor Beérsebába érve áldozatot mutatott be neki. És Isten megnyugtatta Jákobot. Pont azt mondta neki, amire Jákobnak akkor ott a legnagyobb szüksége volt: *Ne félj lemenni Egyiptomba, mert nagy néppé teszek ott! Én megyek veled Egyiptomba, és én is foglak visszahozni. József keze fogja majd le a szemedet.* Jákob már az útja végét járta: neki a legfontosabb az volt, hogy mi lesz a vége számára és utódai számára ennek az útnak? Ebben nyugtatja meg Isten.

Idézek egy rövid részletet Adrian Plass Egy Kegyes Kétkelkező Naplója című könyvéből, ami nagyon idevág:

Ma ismét a karácsonyi szerzetes prédikált. Edwin megkérte, hadd tehessünk fel neki néhány kérdést. Bontatlanul tettem el az egész gumimacis zacskót. John atya ugyan fáradtnak és kimerültnek látszott, ám amint ott ült velünk szemben, arcáról olyan fény sugárzott, mintha valaki egy reflektorral világította volna meg. Az első kérdést Mrs. Flushpool tette fel:

- Igencsak hiányoltam, tiszteletes úr - elnézést, de szentírásbeli meggyőződésem alapján, nem szólíthatom Önt "atyának" -, hogy legutóbbi látogatása alkalmával egy szóval sem említette, milyen kemény Isten ítélete a testi bűnök felett. Értsem ezt úgy, hogy Ön nem tartja magát bűnösnek?

John atya elmosolyodott.

- Jaj, dehogynem, én egy személtáda vagyok - mondta lelkesen -, de átélem, hogy bűneim megbocsáttattak. Tudja, Isten szeret engem is, meg Magát is. A megváltás az Ő ötlete volt, nem a mienk. - Ekkor Mrs. Flushpoolra mutatott. - Ha Ön az utcájukban lakó összes férfival ocsmány bűnt követne el, de utána teljes szívéből, komolyan és őszintén bocsánatot kérne Istentől, Ő így válaszolna: "Nagyszerű! Kezdjünk mindent előlről!". Hát nem csodálatos?

Mrs. Flushpool - akinek feltehetően igen nagy belső vívódást okozott elképzelni, milyen is, amikor az utcájukban lakó összes férfival ocsmány bűnt követ el - kimerülten rogyott vissza a székébe. Leonard Thynn felém hajolt, és a fülembé súgta:

- Te, ez az ember egy másfajta Istent ismer, mint én. Az ő Istene kedves.

Magam sem tudom, hogyan történt, de valahogy felálltam. Amikor beszélni kezdtem, úgy éreztem magam, akár egy hatéves kisgyerek.

- Nem akarok meghalni!

- Én sem - felelte John atya. - Az élet nagyon jó is lehet. Szerintem Jézus sem akart meghalni. Biztos vagyok benne, hogy szerette a barátait, a családját, a természetet, a nevetést, a könnyeket, a munkát.

- De hát a menny... az egész olyan... nem is tudom...

- Hogy hívják Önt?

- Adrian...

- Adrian, mi az, ami érdekli Önt, úgy értem, ami tényleg érdekli?

- A krikett - feleltem, anélkül hogy belegondoltam volna, tényleg így van-e. Egyszerűen kicsúszott a számon.

- Nos - folytatta John atya -, egészen biztos vagyok, hogy az Ön számára az úr legalább olyan érdekessé, izgalmassá és élménytelivé akarja tenni a mennyet, mintha egy évszázadon keresztül játszanánk Ausztrália ellen. A felesége ül maga mellett?

Anne mosolyogva bólintott.

- Ha Adrian hirtelen rosszul lenne, és már nem sok választaná el a haláltól, tudná, mit csinálna, kedvesem?

- Igen - nevetett Anne -, gyorsan felcsatolnék rá két lábszárvédőt.

Úgy éreztem magam, mintha valaki egy dohos szobába friss levegőt engedett volna.

Valószínűleg benned is vannak ilyen, vagy olyan kérdések a saját életteddel, utaddal kapcsolatban. Tedd fel ezeket a kérdéseket a „kedves Istennek”, hogy megnyugtathasson, eligazíthasson.

Elcsendesedve próbáld a saját kérdésed megfogalmazni Istennek!

Miklós Attila - iskolalelkész